

Dat wat was

Onder de sterren in de warme avondlucht,
in houten klapstoeltjes op een houten balkon,
starend over het meer,
hopend op de morgen,
wij.

Lopend door het Mauritshuis,
genietend van haar kunst en de middag in het vooruitzicht,
lachend om elkaar,
om onszelf,
wij.

Op een Frans terrasje,
in slippers en shorts,
een sterk verhaal vertellend bij een slappe kop koffie,
de ochtendzon ons tegemoet lachend,
wij.

Huilend toen we haar verloren,
hand in hand in zwart,
zittend op de houten banken die geen steun meer boden,
wij.

Naar binnen sluipend door de uitgang van de Notre Dame,
geen zin hebbend om te wachten,
hopend zo de rij te ontwijken,
wij.

Zittend op die versleten bank,
pratend over vroeger,
over nu,
over later,
over alles dat ons bond,
wij.

Elkaar ontmoetend op het vliegveld wetend dat er iets mis was,
wetend...,
wij.

In het ziekenhuis,
tranen in onze ogen,
onze vingers verstrengeld,
onze angst groot,
onze woorden klein,
wij.
Hoofd bonkend,

zacht snikkend,
hard schreeuwend,
niet begrijpend dat wij niet langer bestaan,
ik.

Opstaand en opnieuw beginnend,
naar school gaand,
leven leidend,
ik... ik, ik, ik.

Maartje Schelkers, 6V